

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 7 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Puławach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Ewa Spich-Jakubanis

Protokolant: Starszy Sekretarz Sądowy Aneta Kamola

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2022 roku w Puławach

sprawy z powództwa (...) (Luxembourg) S.A.

przeciwko Ł. B. (1)

o zapłatę kwoty 3.046,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) (Luxembourg) S.A. na rzecz pozwanego Ł. B. (1) kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 475/19

UZASADNIENIE

Powód (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu w pozwie z dnia 14 sierpnia 2018 roku (data wpływu) wniesionym w postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego Ł. B. (1) kwoty 3.166,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 12 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że dochodzona wierzytelność wynika z zawartej pomiędzy pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda – (...) sp. z o.o. – za pośrednictwem strony internetowej, umowy pożyczki nr (...). Powód podniósł, iż stronie pozwanej udostępniono drogą elektroniczną umowę pożyczki. W celu weryfikacji tożsamości pożyczkobiorcy oraz jego rachunku bankowego, pozwany dokonał przelewu weryfikacyjnego w kwocie 0,01 zł. Pozwany podał wymagane dane: imię i nazwisko, PESEL, serię i numer dowodu osobistego, miejsce zamieszkania oraz numer rachunku bankowego. Na podany rachunek bankowy przelana została kwota udzielonej pozwanemu pożyczki, ten jednakże nie dokonał jej spłaty. Powód podniósł, że powstała w ten sposób wierzytelność w ramach umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 7 lutego 2018 roku przelana została na rzecz powoda. Powód wskazał ponadto, iż na dochodzoną pozewem kwotę 3.166,40 zł składała się kwota 2.500,00 zł tytułem niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 119,42 zł tytułem odsetek naliczonych przez pierwotnego wierzyciela do dnia otwarcia salda, kwota 454,45 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki oraz kwota 92,53 zł tytułem odsetek naliczonych od kwoty kapitału przez cesjonariusza od dnia otwarcia salda tj. od dnia 12 stycznia 2018 roku do dnia sporządzenia pozwu /k. 4-6/.

Prawomocnym zarządzeniem z dnia 19 września 2018 roku pozew w części dotyczącej kwoty 119,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty został zwrócony /k. 30/.

W dniu 28 listopada 2018 roku w sprawie o sygn. I Nc 1876/18 w Sądzie Rejonowym w Puławach został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazano pozwanemu Ł. B. (1) zapłacić na rzecz (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu kwotę 3.046,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości określonej w obwieszczeniu Ministra Sprawiedliwości wydanym na podstawie delegacji ustawowej z art. 481 § 2⁴ k.c. liczonymi od dnia 10 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 642,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego /k. 33/.

Pozwany Ł. B. (1) w dniu 30 maja 2019 roku wniósł o uchylenie nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygn. I Nc 1867/18 oraz zwrócił się o doręczenie odpisu pozwu wniesionego przez powoda. W piśmie tym pozwany wskazał, iż nie otrzymał nakazu zapłaty na swój adres zamieszkania tj. (...)-(...) D., ul. (...), zaś o toczącym się wobec niego postępowaniu dowiedział się w dniu 22 maja 2019 roku, kiedy to Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Puławach wszczął egzekucję z jego rachunku bankowego. Dodatkowo pozwany nadmienił również, że wobec niego toczy się wiele postępowań karnych związanych z dokonaniem na jego szkodę oszustwa przez zaciągnięcie zobowiązań finansowych na jego dane osobowe, a postępowania te mogą mieć związek z dokonaną przez niego sprzedażą samochodu marki M. (...) w dniu 8 czerwca 2017 roku. Pozwany podniósł ponadto, iż nigdy nie mieszkał ani nie był zameldowany pod adresem wskazanym w umowie pożyczki, tj. (...)-(...) P., ul. (...), co więcej od czerwca 2008 roku wraz z rodziną jest zameldowany i mieszka pod adresem: (...)-(...) D., ul. (...), co oznacza, iż pożyczkodawca przed udzieleniem pożyczki w żaden sposób nie zweryfikował prawdziwości danych pożyczkobiorcy /k. 45-50/.

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2019 roku Sąd Rejonowy w Puławach uchylił w całości postanowienie z dnia 7 marca 2019 roku w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 28 listopada 2018 roku w sprawie I Nc 176/18, zaś postanowieniem z dnia 17 czerwca 2019 roku orzekł o wydaniu zaświadczenia wraz ze stwierdzeniem, iż nakaz zapłaty został uznany za doręczony pozwanemu Ł. B. (1) ze skutkiem doręczenia 4 stycznia 2019 roku.

W dniu 19 lipca 2019 roku (data wpływu) do Sądu Rejonowego w Puławach wpłynął wniosek o przywrócenie terminu wraz ze sprzeciwem od nakazu zapłaty, w którym pozwany zaprzeczył, aby kiedykolwiek był stroną ww. umowy pożyczki, nie zakładał rachunku bankowego o nr (...), zaś adres e-mail: (...) oraz nr (...) nie są jego /k. 62-73/.

Pozwany podniósł także, iż Prokuratura Rejonowa w Lublinie na podstawie jego zawiadomienia prowadziła postępowanie przygotowawcze pod sygn. PR 2 Ds. 2030.2018, bowiem pożyczka będąca przedmiotem sporu w niniejszej sprawie nie jest jedyną zaciągniętą z wykorzystaniem jego danych osobowych /k. 93-96, akta postępowania przygotowawczego o sygn. PR 2 Ds. 2030.2018/.

Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2019 roku Sąd Rejonowy w Puławach przywrócił pozwanemu Ł. B. (1) termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym z dnia 28 listopada 2018 roku w sprawie o sygn. I Nc 1876/18.

W dalszym toku postępowania pozwany konsekwentnie wnosił o oddalenie powództwa, podtrzymując, iż nie zawierał umowy z firmą (...) sp. z o.o., nie otrzymał kwoty 2500,00 zł, nie otwierał żadnego rachunku bankowego w banku Millennium, nie posługiwał się adresem mailowym: (...) oraz numerem (...), a także, iż postępowanie karne zostało umorzone z powodu niewykrycia sprawcy /k.171-171v/.

Sąd Rejonowy w Puławach ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 września 2017 roku, za pośrednictwem platformy elektronicznej poprzez utworzenie profilu klienta na stronie internetowej z firmą (...) sp. z o.o. oraz dokonanie przelewu weryfikacyjnego na kwotę 0,01 zł została zawarta umowa pożyczki o nr (...). Powyższa umowa pożyczki została zawarta na nazwisko Ł. B. (1), PESEL (...), legitymującego się dowodem osobistym (...). Pożyczka ta opiewała na kwotę 2500,00 zł i miała zostać spłacona w terminie do dnia 1 października 2017 roku /k. 6-9, 10/.

Pożyczkobiorca, wskazał także adres zamieszkania: (...)-(...) P., ul. (...), adres e-mail: (...), nr (...) oraz numer rachunku bankowego w Banku (...) S.A. (...)k. 6-9/. W wykonaniu zawartej umowy pożyczki dokonany został przelew kwoty 2.500,00 zł na rachunek bankowy w Banku (...) S.A. o nr (...)k. 6-9, 10-11/.

Rachunek ten prowadzony był na nazwisko Ł. B. (1) i został założony na podstawie umowy z dnia 30 sierpnia 2017 roku. Przy zawarciu umowy wskazane zostały dane osobowe Ł. B. – jego nr PESEL, seria i numer dowodu osobistego (...). Wskazano również imiona rodziców: (...), a także adres zamieszkania: (...)-(...) P., ul. (...). Umowa ta została dostarczona w dniu 31 sierpnia 2017 roku przesyłką kurierską na adres: (...)-(...) B., ul. (...) i tam też podpisana przez odbiorcę jako (...) /k. 196/. Kurier dostarczający przesyłkę potwierdził dokonanie weryfikacji tożsamości odbiorcy przesyłki na podstawie dowodu osobistego nr (...), ważnego do dnia „21 września 2019 roku” /k. 196, 202/.

Wyżej wskazany rachunek bankowy został zamknięty w dniu 19 września 2017 roku /k. 163/.

Pożyczkobiorca nie dokonał spłaty pożyczki /bezsporne/.

(...) sp. z o.o. wobec Ł. B. (1) z tytułu umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 1 września 2017 roku przelana została na rzecz (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu na podstawie umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 7 lutego 2018 roku wraz porozumieniem nr 1 oraz aneksami /k. 5/.

Ł. B. (1) (PESEL (...)) - pozwany w niniejszej sprawie - jest synem R. i K., nie mieszkał i nigdy nie był zameldowany pod adresem (...)-(...) P., ul. (...), ani pod adresem (...)-(...) B., ul. (...) /zeznania Ł. B. (1) k. 217-217v, zaświadczenie z systemu (...) - SAD k. 23-25, akta PR 2 Ds. 1520.2019 k. 213v/.

Dowód osobisty nr (...) został wydany przez Wójta Gminy N. w dniu 2 czerwca 2011 roku. W dokumencie tym figurował adres zameldowania Ł. B. (2): (...)-(...) D. nr (...) oraz prawidłowe imiona rodziców Ł. B. (1): R. i K.. Dokument ten był ważny do dnia 2 czerwca 2021 roku (a nie jak wskazano w karcie doręczenia przesyłki z kartą debetową – do dnia 21 września 2019 roku) /k. 196, 202, 218/.

Ł. B. (1) dowiedział się o wszczęciu wobec niego egzekucji komorniczej z rachunku bankowego, po czym na Komisariacie Policji w Niemczech złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa oszustwa poprzez zaciągnięcie zobowiązań finansowych przez nieznaną osobę posługującą się jego danymi osobowymi /k/ 46, 68, 93-106, akta PR 2 Ds. 2030.2018/.

W wyniku zawiadomienia Ł. B. (1) Prokuratora Rejonowa w Lublinie nadzorowała postępowanie przygotowawcze w sprawie min. o czyn z art. 286 § 1 k.k., które zostało umorzone z powodu niewykrycia sprawcy /akta PR 2 Ds. 2030.2018/.

Ł. B. (1) dokonał rejestracji w Biurze (...), a z raportu który otrzymał powziął informację o innych pożyczkach zaciągniętych na jego nazwisko, co doprowadziło do uzupełnienia zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa /k. 82-86, 93-95/.

Podpis pod umową o rachunek bankowy nr (...) prowadzonym w Banku (...) S. A. został zakwestionowany w zakresie autentyczności. Pozwany wskazał, iż podpis pod ww. umową o rachunek bankowy nie został złożony przez niego /zeznania Ł. B. (1) k. 218/.

Bacząc na powyższe Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Okoliczności stanu faktycznego niniejszej sprawy ustalone zostały na podstawie:

- dokumentów złożonych przez powoda dotyczących umowy pożyczki na kwotę 2.500,00 zł zawartej za pośrednictwem strony internetowej z firmą (...) sp. z o.o. oraz potwierdzenia dokonania przez pożyczkodawcę przelewu kwoty 2.500,00 zł na rachunek wskazany przez pożyczkobiorcę – rachunek bankowy nr (...) w (...) Bank S.A.;

- dokumentów związanych z zawarciem w dniu 30 sierpnia 2017 roku umowy o prowadzenie rachunku bankowego nr (...) w M. Bank na nazwisko Ł. B. (1);
- dokumentów w postaci dowodu osobistego Ł. B. (1) ATU (...) wydanego przez Wójta Gminy N. w dniu 2 czerwca 2011 roku, który ważny był do dnia 2 czerwca 2021 roku;
- dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania przygotowawczego nadzorowanych przez Prokuraturę Rejonową w Lublinie o sygn. PR 2 Ds. 2030.2018, jak również dowodu z zeznań Ł. B. (1) przesłuchanego w charakterze strony.

W ocenie Sądu przeprowadzone dowody i ich wzajemna relacja, jakkolwiek potwierdzają zawarcie umowy pożyczki pomiędzy (...) sp. z o.o. a osobą posługującą się danymi Ł. B. (1), to jednakże nie pozwalają na uznanie, iż powód udowodnił, że stroną przedmiotowej umowy był Ł. B. (1) - pozwany w niniejszej sprawie.

W tym miejscu podnieść należy, iż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Innymi słowy, ten, kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, jest obowiązany udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, jest obowiązany udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. W sprawie o zapłatę z tytułu umowy pożyczki pożyczkodawca – występujący w procesie sądowym w charakterze powoda – aby uzyskać dochodzone świadczenie, musi wykazać, że w ogóle pomiędzy stronami zawarta została stosowna umowa oraz, że została ona wykonana przez pożyczkodawcę tj. kwota pożyczki przekazana została drugiej stronie umowy, jak również wykazać wysokość dochodzonej kwoty, w tym wysokość dodatkowych należności – innych niż sam kapitał pożyczki - do zapłaty, których zobowiązany jest pożyczkobiorca. Pozwany zaś, dążąc do zniweczenia dochodzonego przeciwko roszczenia powinien udowodnić okoliczności wskazujące, że po jego stronie w ogóle nie powstało zobowiązanie względem powoda lub też, iż wygasło ono w całości albo w części, na skutek chociażby jego zapłaty. „Materialnoprawną zasadę rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c. uzupełniają reguły procesowe, w szczególności art. 3 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. nakazujące stronom przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne, w szczególności wskazywać dowody. Obowiązek przedstawiania dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy” /wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 lutego 2017 roku I ACa 775/16, LEX nr 2256814/. Innymi słowy, rodzaj obowiązków, świadczeń stron umowy determinuje rozkład ciężaru dowodu w ewentualnym procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki. /wyrok sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20.09.2006 r. I ACa 394/06 LEX nr 298577/.

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, jakkolwiek powód wykazał, iż jego poprzednik prawny zawarł i wykonał umowę pożyczki na kwotę 2.500,00 zł, to jednakże nie udowodnił, iż stroną tej umowy, a więc zobowiązanym do spłaty pożyczki jest Ł. B. (1). W ocenie Sądu dowodu pozwalającego na weryfikację pozwanego jako strony przedmiotowej umowy nie stanowi samo wskazanie jego danych osobowych: imienia nazwiska, numeru PESEL, a także serii i numeru dowodu osobistego w treści umowy – w szczególności w sytuacji, gdy pożyczka zawierana jest za pośrednictwem platformy internetowej, a więc co oczywiste, pożyczkodawca nie ma możliwości niejako bezpośredniej weryfikacji tożsamości drugiej strony, a sama umowa nie zostaje potwierdzona podpisem pożyczkobiorcy.

W przedmiotowej sprawie pozwany Ł. B. (1) zaprzeczył, aby kiedykolwiek był stroną umowy pożyczki zawartej z firmą (...) sp. z o.o. i otrzymał z tego tytułu kwotę 2.500,00 zł, zaś w świetle całokształtu materiału dowodowego zeznania te w pełni zasługują na obdarzenie przedmiotem wiarygodności.

Przede wszystkim wskazać należy, iż jakkolwiek przy dokonaniu przelewu weryfikacyjnego i utworzeniu profilu klienta na stronie internetowej wskazane zostały imię i nazwisko Ł. B. (1) i jego prawidłowy nr PESEL, to jednakże wskazany adres zamieszkania pozwanego nigdy nie był adresem, pod którym Ł. B. (1) kiedykolwiek był zameldowany – co znajduje także potwierdzenie w zaświadczeniu z systemu (...) - SAD - jak również pod adresem tym nigdy

nie mieszkał. Za dowód pozwalający na weryfikację tożsamości pożyczkobiorcy nie może być również uznany dokument potwierdzający dokonanie przez (...) sp. z o.o. przelewu kwoty udzielonej pożyczki na rachunek bankowy nr (...) w (...) Bank S.A. założony na nazwisko Ł. B. (1). Pozwany bowiem konsekwentnie zaprzeczał, iż jest posiadaczem przedmiotowego rachunku i w tej części złożone przez niego zeznania także – chociaż pośrednio – znajdują potwierdzenie w dokumentach przedstawionych przez M. Bank: umowy o rachunek bankowy i karty potwierdzającej jej doręczenie posiadaczowi rachunku. Z dokumentów tych bowiem wynika, iż jakkolwiek rachunek ten prowadzony był na nazwisko Ł. B. (1) to jednakże - tak jak i w przypadku umowy pożyczki zawartej z (...) sp. z o.o. - nie budzi wątpliwości, iż pozwany w niniejszej sprawie nie jest jego beneficjentem. Podkreślić bowiem należy, iż w treści umowy o prowadzenie rachunku bankowego, jakkolwiek wskazane jest imię i nazwisko Ł. B. (1) i jego nr PESEL, to jednakże pozostałe dane w postaci adresu zamieszkania: (...)-(...) P., ul. (...), adresu korespondencyjnego: (...)-(...) G., ul. (...), a więc adresów pod którym pozwany nigdy nie mieszkał, jak również błędne dane w postaci rodziców Ł. B. (1): „C. i T. z domu K.”, podczas gdy jest on synem R. i K. z domu K., nie pozwalają na uznanie, iż stroną umowy rachunku bankowego jest pozwany w niniejszej sprawie. Podkreślić także przy tym należy, iż w „oryginalnym” dowodzie osobistym Ł. B. (1) o nr ATU (...) wydanym przez Wójta Gminy N. w dniu 2 czerwca 2011 roku widnieją prawidłowe dane tak co do adresu zameldowania, jak i imion rodziców. Znamienne jest także, iż jak wynika z karty doręczenia przesyłki z kartą debetową okazany doręczycielowi dowód osobisty nr (...) miał datę ważności do dnia 21 września 2019 roku, a oryginalny dowód osobisty należący do Ł. B. (1) ważny był do dnia 2 czerwca 2021 roku /k. 220/, co potwierdza zeznania pozwanego, także co do tego, iż prawdopodobnym źródłem „wycieku” jego danych osobowych była zawarta przez niego w dniu 8 czerwca 2017 roku umowa sprzedaży samochodu, w której oprócz imienia i nazwiska sprzedającego i jego nr PESEL, widnieje także nr dowodu osobistego, przy czym w umowie tej nie zostały zawarte dane obejmujące imiona rodziców - i w umowie rachunku bankowego dane te wpisanej są już błędnie, jak również data ważności dowodu osobistego - ta także błędnie jest wpisana w karcie doręczenia umowy rachunku bankowego, co jednoznacznie wskazuje, iż osoba zawierająca umowę rachunku bankowego nie dysponowała danymi Ł. B. (1) innymi niż zawarte w umowie sprzedaży samochodu, jak również oryginalnym blankietem dowodu osobistego – ten zresztą jak wynika z zeznań pozwanego, cały czas znajduje się w jego posiadaniu i nie był udostępniony osobom trzecim.

Oczywiste jest także, iż dowód osobisty pozwanego nie mógł być poddany weryfikacji przy doręczeniu i podpisaniu umowy rachunku bankowego.

Ponadto, Ł. B. (1) zakwestionował także, iż podpis pod umową rachunku bankowego jest jego podpisem.

Tym samym, biorąc pod uwagę dane wskazane przy otwarciu rachunku bankowego, na który przelana została kwota pożyczki, brak jest podstaw do uznania, iż rachunek ten weryfikuje tożsamość pożyczkobiorcy jako Ł. B. (1) - pozwanego w niniejszej sprawie. Marginalnie podnieść także należy, co również potwierdza wiarygodność zeznań pozwanego, co do tego, iż nie był on stroną umowy pożyczki, iż bezpośrednio po uzyskaniu informacji o toczącej się wobec niego egzekucji

zgłosił zaistniałą sytuację właściwym organom ścigania, co skutkowało wszczęciem postępowania przygotowawczego nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w Lublinie pod sygn. PR 2 Ds.2030.2018.

Reasumując, w przedmiotowej sprawie w świetle całokształtu zgromadzonego w niej materiału dowodowego nie sposób przyjąć iż powód, którego w tym zakresie obciążał obowiązek dowodzenia wykazał, iż to pozwany Ł. B. (1) był stroną umowy pożyczki zawartej w dniu 1 września 2017 roku, a tym samym, iż po jego stronie istnieje zobowiązanie do jej spłaty.

W konsekwencji powyższego, powództwo skierowane przeciwko Ł. B. (1) jako nieudowodnione podlega oddaleniu w całości.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak na wstępie.

Przechodząc do rozstrzygnięcia o kosztach procesu podnieść należy co następuje

Generalną zasadą rozstrzygnięcia o kosztach procesu jest art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie wobec oddalenia powództwa w całości, powoda jako stronę przegrywającą obciąża obowiązek zwrotu na rzecz pozwanego poniesionych przez niego kosztów procesu obejmujących kwotę 917 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł ustalonych na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.